

Julia Boehme

Bori és a rejtélyes eset

Herdis Albrecht illusztrációival

manó könyvek

Fényes nappal

– Szóval, ez a sütemény egyszerűen mennyei! – búcsúzott Schneider néni.

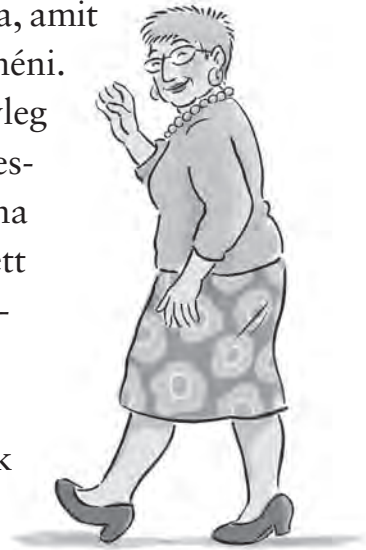
Bori csak úgy ragyogott. Ugyanis teljesen egyedül sütötte. Vagyis majdnem teljesen egyedül.

– Komolyan? – kérdezte.

– Ez volt a legfinomabb almatorta, amit valaha ettem – állította Schneider néni.

Bori vigyorgott. Vajon ez tényleg igaz? Schneider néni egy igazi mestercukrász volt. Ha nem lett volna operaénekesnő, akkor megélhetett volna a tortáiból. Vagy a kekszeiből. Azok tényleg mennyeiek.

– Örülök, hogy ráért – mondta Anya. – A teljesen spontán ötletek a legjobbak!

– Mindig azok a legjobbak – mosolyodott el Schneider néni.

– Jó utat hazáig – mondta Apa kacsintva.

Schneider néni nevetett.

– Nem kell nagyon messzire mennem!

És nem túlzott: hiszen a szomszéd házában lakott. Még le sem szedték az asztalt, amikor csengettek.

– Majd én kinyitom – kiáltotta Bori, és már az ajtónál is termett.

Schneider néni állt előtte. Krétafehér volt.

– Valaki betört hozzám – dadogta.

– Micsoda? – kérdezte Bori hüledezve.

Közben Anya és Apa is odaértek.

– Betörtetek? – ismételte Anya ijedten.

– Fényes nappal? – csodálkozott Apa.

Schneider néni bólintott.

– Alig tudom elhinni, de nézzék meg maguk is!

Anya, Apa, Jakab és Bori követték Schneider nénit a szomszéd házba. Kívülről nem látszott semmi. De a nappali szörnyen nézett ki: a szekrényajtók nyitva, a fiókok kirángatva, a polcokat kipakolták, és minden összevissza hevert a földön: könyvek, párnák és papírok, jegyzetek, íróeszközök, fényképek, egy széttört váza virágok nélkül, kekszek, kanapépárnák, egy lámpa, két szék és még egy csomó minden. Bori körülnézett. A falak furcsán csupaszok voltak. Anya a szája elé kapta a kezét. Apa döbbenetesen csóválta a fejét.

– Ez nem lehet igaz!

– Úgy tűnik, mégis – sóhajtotta Schneider néni. A szemébe könnyek szöktek. Bori megfogta a kezét.

– Amikor kinyitottam az ajtót, úgy tűnt, mintha hallottam volna bentről valamit – mesélte Schneider néni remegő hangon. – De amikor a nappaliba értem, már nem volt itt senki.

– Biztos a kert felé menekült! – Apa a nyitott ablakra mutatott. – És valószínűleg onnan is jött be.

– Az ablak biztosan csukva volt – állította Schneider néni.

– Fel lehet tolni – Apa alaposabban megnézte az ablakkeretet. – Nincs nyoma karcolásnak – mondta csodálkozva. – Biztos benne, hogy nem volt nyitva?

– Száz százalék – fogadkozott Schneider néni. – Még csak bukóra sem volt állítva.

– Furcsa – motyogta Apa.

– Mindegy is – morogta Anya, és lehajolt egy kanapépárnáért. – Szívesen segítünk rendet rakni.

– Ne nyúlj semmihez! – kiáltott rá Bori.

– Igen, tényleg ne! – csatlakozott Apa. – Felhívjuk a rendőrséget. És amíg ide nem érnek, minden marad, ahogy van.

– Különben eltüntetjük a nyomokat – magyarázta Bori.

Ezt mindenki tudja! Legalábbis az, aki volt már detektív. Az ajkába harapott. És akkor eszébe jutott: borzasztó egy ilyen betörés – de nem lenne remek eset az öt detektívnek? Végül is Anna, a kutyája, Pamacs, Zizi, Pali és ő már megoldott néhány esetet! Lehet, hogy most is megtalálnák a tettest? Bori a legszívesebben azonnal nekiállt volna a nyomkeresésnek, de Apa mindenkit kiterelt. Majd elővette a mobilját, és felhívta a rendőrséget.

– Jó napot kívánok! Egy betörést szeretnék be-

jelenteni, Schneider Mária asszonynál, a Juharfa utca 12.-ben. Valószínűleg éppen most történt. Schneider asszony csak röviden látogatott meg minket egy kávéra. Én Komáromi Gergely vagyok, a szomszéd. Rendben, így teszünk.

Apa eltette a mobilját.

– Mindjárt itt vannak – magyarázta.

És valóban: alig kellett várniuk, mert pár perc múlva egy kék rendőrautó kanyarodott be a sar-
kon.

– Ott jönnek! – kiáltott Jakab, és izgatottan ug-
rált egyik lábáról a másikra.

A kocsit közvetlenül mellette állt meg. Egy rendőr és egy rendőrnő szállt ki a kocsiból.

– Kihez törtek be? – kérdezték.

– Hozzám – felelte Schneider néni, és bekísérte őket a házba.

Sajnos csak ő mehetett be a rendőrökkel.

– Kérem, maguk maradjanak kint – szólt oda a rendőr a Komáromi családnak.

Milyen kár, Bori nagyon szívesen megnézte volna, hogyan dolgoznak. Főleg, amikor megérkeztek a nyombiztosítók. Jakabbal közösen kukucskáltak be

az ablakon. A nyombiztosítók fehér overallt viseltek, hogy ők maguk ne hagyjanak nyomot. Egy hatalmas, alumínium bőröndben hoztak mindent, amire a vizsgálathoz szükségük volt. Vajon mik lehetnek benne? Bori még egy lépést tett az ablak felé, de azonnal elhessegették. Végül is az előkertben is lehetnek nyomok. És most? – gondolkozott el Bori. A legjobb lesz, ha rögtön mindent elmesél a többi detektívnek. Ahhoz először két házzal arrébb kellett szaladnia, mert Paliék is Boriék szomszédjai, csak ők a Komáromi család házának a másik oldalán laknak.

– Mi történt? – kérdezte Pali anyukája, amikor Bori megállás nélkül nyomta a csengőt.

– Schneider nénihez betörték – bukott ki Boriból.

– Micsoda? – Pali azonnal az ajtónál termett. – Egy betörés? Komolyan?

– Igen, a rendőrség éppen ott van!

Pali már bele is ugrott a tornacipőjébe.

- Gyerünk, indulás! – kiáltotta és kiszaladt.
- Várj, most nem mehetünk be – magyarázta Bori, és megállt Palival a kertkapuban.
- A fenébe! – szitkozódott Pali.
- De ha a helyszínelést befejezték a rendőrök, utána majd mi is felderítjük a terepet – mondta Bori határozottan. – Segítünk Schneider néninek!
- Naná! – kiáltotta a fiú. – Csak hozom gyorsan a bőröndöm.

Az első esetük óta Palinak van egy különleges bőröndje. Egészen hasonló, mint a nyombiztosítóké. Benne van minden, ami egy nyomozáshoz kell: hatalmas nagyító, csipesz, egy elemlámpa, mérőszalag, bicska, jegyzetfüzet, egy síp és nylon zacskók a bizonyítékok és egyéb leletek tárolására. Pali különösen büszke volt a speciális porra, amivel az ujjlenyomatokat tudta vizsgálni. E nélkül nem is lennének igazi detektívek, gondolta a fiú. És a legjobb: a bőrönd bevetésre készen fekszik az ágya alatt, mintha csak a megfelelő

esetre várna. Ami most pont a szomszédjukban történt meg. És nem is akárhogy! Egy igazi betörés – ennél nincs is jobb eset a detektíveknek, nem igaz? Ezek után Bori Zizit és Annát is hívta. Ők voltak még a detektívcsapat tagjai, és egyben Bori legjobb barátnői.

– Naná, hogy jövök! – Zizi azonnal készen állt az indulásra.

Annával nehezebb volt a helyzet.

– Ó, ne, nem tudom, hogy el tudok-e szabadulni – dadogott. – Éppen a nagyszüleim vannak nálunk vendégségben.

– Gyerünk, kérdezd meg! Most vagy soha! Különben Schneider néni mindent összepakol – nyomult Bori. – Ez életünk legkomolyabb esete!

– A szüleim ezt biztos máshogy látják – motyogta Anna. De aztán eszébe jutott valami. – De mi van, ha egyszerűen azt mondom, hogy ki kell vinnem Pamacsot sétálni? Ez még csak nem is hazugság. Neki tényleg gyakran ki kell menni sétálni. És így rögtön velünk lesz a nyomkereső kutyánk is!

Nyomkeresés

Alig negyedóra múlva az összes detektív ott volt: Bori, Pali, Zizi, Anna és Pamacs, a nyomkereső kutya. Éppen időben, mert a nyombiztosítók pont befejezték a munkát. A detektívek most szabad utat kaptak. Az egyetlen probléma: Schneider néni még nem tudja, hogy mekkora szerencse érte.

– Meg akarjátok nézni az egész felfordulást? – kérdezte, amikor a gyerekek becsöngettek. Azzal beengedte Borit és barátait a házba.

– Szóval így néz ki egy ház betörés után!

– Ajaj – nyögött Anna. Zizi és Pali is megijedt. Pali tért magához elsőként.

– Talált már a rendőrség valamit? – érdeklődött.

– Mindenhonnan ujjlenyomatot vettek.

Schneider néni az egyik szekrényajtóra mutatott. Azon valóban látszottak az ujjlenyomatok. Mindent szürke por fedett. Pali kinyitotta a bőröndjét. Erre az esetre tartotta magánál a ragasztószalagot. Óvatosan az egyik ujjlenyomatra ragasztott egy csíkot.

– Te meg mit csinálsz? – kérdezte Schneider néni csodálkozva.

– Biztosítom a lenyomatot – mondta Pali csak úgy mellesleg.

– Valóban? – kérdezte Schneider néni. – A rendőrség nem tette meg már ugyanezt?

– Ööö – dadogott Bori zavartan. – Mi is nagyon szívesen kutatnánk nyomok után. Szabad?

– Ó, tényleg – jutott eszébe Schneider néninek –, ti vagytok a detektívek!

– Pontosan – felelte Pali.

Egyszer előkerítették Schneider néni elveszett szemüvegét. Nem volt egy igazi detektív munka, mint ahogyan elképzelték, de sikeres volt. Ám ezúttal egy igazi esettel van dolguk. Igazán Palinak való.

– Hátha találunk valamit – fűzte hozzá Bori.

– Abból nem lehet baj, ha a rendőrség kap egy kis segítséget – mondta Schneider néni barátságosan. – De kérlek titeket, hogy gyorsan csináljátok. Sokáig nem fogom tudni ezt a rendetlenséget elvisselni.

– Rendben – ígérte Bori –, sietünk. És utána segítünk rendet rakni.

Pali bosszús pillantást vetett rá. Ez valahogy nem tartozott a detektívfeladatok közé. De rendben, ezt az esetet mindenképpen meg szeretné kapni. Még a takarítás sem tudja ettől visszatartani.

– Hol jött be a rabló? – érdeklődött Zizi, miközben gondosan vizslatta az ablakkeretet. – Ezen az ablakon át?

– Nem, a konyhán keresztül – mesélte Schneider néni. – És ott is ment ki. A rendőrség szerint valószínűleg rajtakaptuk.

Leült az egyik székre.

– Ha arra gondolok, hogy a betörő még a házban volt, amikor hazaértem!

– És mit csinál ma este? – kérdezte Anna aggóva. – Nem fél, hogy visszatér?

– Már gondoltam rá, hogy nem kéne-e inkább egy szállodába mennem. De azt hiszem, nem fog

visszajönni. De ha mégis, akkor inkább olyankor, amikor senki sincs a házban – vélte Schneider néni. – A hálószobám az emeleten van, bezárom majd éjszakára az ajtót. Azt hiszem, így menni fog!

– Ha mégsem, akkor csak jöjjön át hozzánk aludni – ajánlotta Bori.

Biztos volt benne, hogy anyáéknak nem lesz kifogása ellene.

– Nézzétek csak! – kiáltotta Zizi a konyhából, és megmutatott egy horpadást az ablakpárkányon Annának, Palinak és Borinak.

– Pontosan látni, hogy hol használta a betörő a feszítővasat!

– Be lehet egyáltalán csukni az ablakot? – kérdezte Anna, és rögtön ki is akarta próbálni.

– Ne nyúlj hozzá – süvítette Pali.

– Miért ne? – kérdezett vissza Anna.

– Hát az ujjlenyomatok miatt!

– Gondold csak át! – Zizi a szemét forgatta. – Ha a kert felől jött be, akkor a nyomok kint vannak, nem bent.

– Igaz – ismerte el Pali.

Zizi vigyorgott.

– És te akarsz nyomozó lenni?

– Mindannyian követünk el hibákat, Miss Hűdeokosvagyonok – morogta Pali.

– Szóval gyerünk, menjünk ki!

Ugyan a rendőrség már keresett nyomokat, Pali a konyhaablak külső részén gondosan szétterítette a port az ablakkereten és az üvegen.

– Itt még több lenyomat van – kiáltott fel örömmel, és óvatosan levette a mintát egy ragasztószalaggal. Bori a kertben hátul a virágágyásban talált egy cipőnyomot.

– Biztosan Schneider nénié – találgatott Anna. De amikor odahívták az operaénekesnőt, ő csak a fejét rázta.

– Nem, nincs ilyen talpú cipőm – mondta, és odatartotta a lábát.

– Sokkal nagyobb is a lábnyom – állapította meg Anna.

– Akkor biztosan a betörőé! – kurgantotta Bori, és csinált egy fényképet.

Zizi pedig lemérte Pali centijével.

– Huszonnyolc centiméter – jelentette be. – És jó mély.

Bori is belépett a virágágyásba. Alig látszott benne a lábnyoma.

– A betörő valószínűleg elég nehéz – morfondírozott.

Anna odahozta a kutyáját.

– Gyerünk, Pamacs, most te jössz, szagold meg! Pamacs szaglászott egy darabig.

– Okos kutya – dicsérte Anna. – És most: keress! Hol van a tolvaj?

Pamacs nekilódult, az orrát szorosán a talajra nyomva, mint egy igazi nyomkereső.

Anna, Zizi, Pali és Bori feszülten követték.

– Azt hiszem, valamit tényleg kiszagolt – mondta Bori izgatottan.

– Még jó hogy! – felelte Anna büszkén. Pamacs egyszer csak megállt, figyelmesen szaglászott, de aztán továbbindult, maga után húzva Annát a pórázzal. Boriék kertje felé kormányozta a társaságot.

– Lehet, hogy a betörő hozzánk szaladt át? – kérdezte Bori ijedten.

Pamacs már eltűnt a bokrokban, és egyszer csak őrült mód elkezdett ugatni. Bori egészen rosszul lett. Lehet, hogy még ott lapul a betörő? Ahelyett, hogy elszaladt volna, egyszerűen elbújt a bokrokban? Most mit csináljanak? Borinak nincs ideje gondolkodni. A bokorban mozgott valami. Anna felkiáltott, Pamacs pedig vonyítva ugrott hátra, amikor egyszer csak Miaú kandúr ugrott elő. A macska felpúposította a hátát, és dühösen fújta Pamacsra. Felháborító, hogy így megzavarták, miközben éppen egy egérlyuk előtt dekkolt. Miaú fújta még egyszer, aztán eltűnt Boriék kertjében. Pamacs legszívesebben utána ment volna. De Anna olyan szorosan tartotta a pórázt, amennyire csak tudta.

– Na, ő aztán jól megijesztett – ismerte be Pali is. – Először azt hittem, a betörővel van dolgunk.

– Én is – mondta Bori, és elnevette magát.

– Pamacs nyomkövető kutya szépen megvezetett minket már megint!

– Természetesen jobb lett volna, ha Miaú kandúr a házban marad – magyarázta Anna egy kicsit sértetten. – Persze, ez jól megtévesztette Pamacsot.

Elszántan vezette vissza a kutyáját a lábnyomhoz.

– Gyerünk, Pamacs, próbáld meg újra!

De szimatolás helyett Pamacs vágyakozva nézegetett Boriék kertje felé. Anna szemrehányóan pillantott rá.

– Mutasd meg végre, hogy milyen klassz nyomkövető kutya vagy!

Most Pamacs nézett szemrehányóan. Hiszen éppen most mutatta meg, hogy milyen szuper nyomkövető kutya: a legjobb macskanyomkövető az egész világon!

